

Epilogue: Alene

In Vain

Jeg rir i nattens måneskinn,
for dette er min skjebne.
En hvileløs som lever kun
om nettene, alene.
Med min sjel knust til grus,
holdes jeg i skyggen
av hender fra et liv engang,
Som nå har vendt meg ryggen.
Jeg hater og beundrer de som
gjennom søvn kan rømme
inn i fantasien. De som tar for
gitt å drømme.

Stillheten er voldsom.
En skrikende sirene
som hånlige henger over meg.
Den vet jeg er alene
Den kjenner min historie,
og leser fra mitt minne,
fra bildene jeg aldri maktet
å få til å forsvinne.
Den vet mitt skrik er sjanseløst.
Det overdøves fort.
Her skal stillhet høres!
Her svinner lyder bort...

Hypnofobi. Mørke og natt.
Kakofoni. Ensom, forlatt.

Jeg ler i nattens måneskinn,
hvor tiden aldri går.
Forsonet med en skjebne som
jeg tror jeg nå forstår.
Jeg fremfører et skuespill.
Verden er min scene.
En enmannsforestilling
om en mann som er alene